

Bibliaóra 2022. szeptember 9-én

– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: 1Móz 27, 34-46 – Ézsau bánata és haragja

[34](#) Amikor meghallotta Ézsau apja szavait, hangosan és igen keservesen fölkiáltott, és azt mondta apjának: Áldj meg engem is, apám! [35](#) De ő ezt felelte: Öcséd álnok módon bejött, és elvette az áldásodat. [36](#) Ézsau így felelt: Méltán neveztek el Jákóbnak, hiszen már másodszer csapott be engem! Elvette az elsőszülöttségi jogomat, most pedig elvette az áldásomat is. Majd ezt kérdezte: Nem tartottál meg nekem az áldásból valamit? [37](#) Izsák ezt felelte Ézsauinak: Már úrrá tettem őt feletted, és szolgáivá tettem valamennyi testvérét. Gabonával és musttal is őt láttam el. Mit tehetnék hát érted, fiam? [38](#) Ézsau ezt mondta apjának: Csak az az egy áldásod volt, apám? Áldj meg engem is, apám! És Ézsau keserves sírásra fakadt. [39](#) Apja, Izsák erre megszólalt, és ezt mondta neki: Nem zsíros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. [40](#) Fegyvered éltet, öcsédet szolgálod. De ha nekifeszülsz, letöröd igáját nyakadról! [41](#) Ézsau azonban bosszút forralt Jákób ellen az áldás miatt, amellyel megáldotta őt az apja. Ezt mondta magában Ézsau: Közelednek már a napok, amikor majd apámat gyászoljuk. Akkor majd megölöm az öcsémet, Jákóbot. [42](#) De Rebekának hírül vitték nagyobbik fiának, Ézsauinak a szavait, ezért magához hívatta kisebbik fiát, Jákóbot, és ezt mondta neki: Bátyád, Ézsau bosszút forral ellened, és meg akar ölni. [43](#) Azért, fiam, hallgass a szavamra: indulj, menekülj bátyámhoz, Lábánhoz Háránba! [44](#) Maradj nála egy ideig, amíg bátyád haragja elmúlik. [45](#) Ha majd elfordul rólad bátyád haragja, és elfelejti, hogy mit követtél el ellene, akkor majd érted küldök, és hazahozatlak onnan. Miért veszítenélek el mindkettőtöket ugyanazon a napon?

Kedves Testvéreim!

Miután Izsák megáldotta Jákóbot, megérkezett Ézsau, és kérte apját, hogy áldja meg őt. Mikor kiderült, hogy az, akit megáldott, nem Ézsau, azt olvastuk, hogy „Ekkor megrendült Izsák, nagyon-nagyon megrendült, és ezt kérdezte: Ki volt akkor az, aki vadat lőtt, behozta nekem, meg is ettem mind, még mielőtt megjöttél? Én őt megáldottam, és áldott is lesz!” Vagyis Ézsau számára világossá vált, hogy már késő, elveszítette azt, ami az övé lehetett volna.

Az elsőszülött fiú nem becsülte az elsőszülöttséget, számára nem jelentett értéket az, hogy ő az Úré, s mindaz, ami elsőszülöttként kiváltságot és megkülönböztetett helyzetet jelentett a számára. Ő a mának élt, a vadászat volt a szenvedélye, az élete. Erről vall ez a kijelentése (többféle fordítással találkozunk): „Én úgymint folyton halálos veszélyben vagyok/én halni járok, mire való nekem az én elsőszülöttségem?” Az új fordítás szerint: „Mindjárt éhen halok; mit számít nekem az elsőszülöttségi jog?” (1M 25,32) viszont arra utal, hogy Ézsau az élvezet, az azonnali fogyasztás embere, aki nem tud várni, aki azonnal megszerzi, ami neki kell. Ennek alapján szinte azt mondhatnánk, hogy számára az érték az, amit meg lehet enni. „Ennyire semmibe vette Ézsau az elsőszülöttségi jogot.” – állapítja meg róla a szentíró. És

aki semmibe veszi, azaz megveti Isten kegyelmét, az ne csodálkozzon, ha lemarad róla.

Most már keservesen siratja, de késő, már lemaradt az áldásról, amit azért elfogadott volna. Bár azt hiszem, jogos a kérdés, hogy valóban megillette őt ez az áldás, ha a jogot eladta? Esetleg nem kellett volna rögtön az elején megmondania apjának, hogy én már az elsőszülöttségemről lemondtam, eladtam, Jákóbot kell megáldanod, én nem vagyok rá jogosult?

Ez az ügy emberi oldala. Meg Rebeka ügyeskedése és Jákób családja. Mert valljuk be, nagyon csúnya dolog volt becsapni a szinte vak Izsákot, akár a felesége, akár a fia részéről. Nem kevésbé volt csúnya dolog kismizmizni Ézsaut ebben a helyzetben. Az isteni oldala a történetnek pedig az, hogy bár mindez megtörtént, mögötte az Ő tudta és akarata húzódik, az Ő terve valósul. Igaz, Neki nem lett volna szüksége ilyen emberi beavatkozásra az eseményekbe, végképp nem csalásra – de ezt Jákób és Rebeka nem így gondolta...

És most jön a legfontosabb. Amikor Izsák rájön, hogy becsapták, és hogy nem a kedvenc fiát áldotta meg, akkor ezt megváltozhatatlan tényként tudja elfogadni. Álnokság volt, de megtörtént és megmásíthatatlan. Ez a hit, amelyről a Zsid 11 mondja, hogy hit által áldotta meg Izsák Jákóbot és Ézsaut. Izsák túllát a személyes sérelmen, a becsapottság fájdalmán. Amit hittel kimondott, még ha nem is annak, akinek szánta volna, az érvényes. És így van jól.

Ézsau könnyörgőre fogja: *„Nem tartottál meg nekem az áldásból valamit?”* S mit válaszol Izsák: *„Már úrrá tettem őt feletted, és szolgáljává tettem valamennyi testvérét. Gabonával és musttal is őt láttam el. Mit tehetnék hát érted, fiam?”* Vagyis Izsák nemcsak jámbor jókívánságokat mondott el, hanem azzal a hittel mondta az áldást, mintegy a jövőbe tekintve, hogy az bizonyosan úgy is lesz – tekintettel arra, hogy *a hit a remélt dolgok valósága és a nem látható dolgok felől való meggyőződés*. Mintha birtoklapokat és magtár meg présház kulcsokat adott volna át neki... *„Én őt megáldottam, és áldott is lesz!”*

Mindez Ézsaué lehetett volna... *„Csak az az egy áldásod van?”* Nekem nem jut már semmi? *„Áldj meg engem is, apám!”* Az az áldás már más felett hangzott el, azt már lekéste. Nem most, hanem már akkor, amikor az a tál főzelék többet ért a szemében az elsőszülöttségnél. Elkésett. Sőt, a Zsid (12,16-17) elrettentő példaként említi Őt: *„Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, atyja megtagadta tőle, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste”.*

Bizony, keserves a sírás, amikor az ember rájön, hogy valamit végleg elvesztett, pedig az övé volt, ill. lehetett volna... Van, amikor már a megtérés útja is bezárul az ember előtt, nem jó azt halogatni... De Ézsau áldása már csak ennyi

maradt: „Nem zsíros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. Fegyvered éltet, öcsédet szolgálod. De ha nekifeszülsz, letöröd igáját nyakadról!” Végül is kimondja Jákób elsőbbségét, Ézsau és utódai állandó harcát Jákób fiaival szemben.

A szomorú az, hogy míg Izsák igen, addig Ézsau nem tud ebbe beletörődni. Bosszút forral, nyíltan emlegeti, hogy meg akarja Jákóbot ölni. Csak ki kell várnia a megfelelő pillanatot. Izsák halálát mindenki olyan közelinek várja – pedig ezek a dolgok Isten kezében vannak, teljes mértékben, emberi számítás nem tudja befolyásolni. Ezt hallva, Rebeka megint intézkedik, és elküldi Jákóbot, hogy biztonságban legyen. Az út fedőneve: ne a kánaáni lányok közül vegyen feleséget. Ézsau pogány feleségeire hivatkozik, akik miatt „megutálta az életét” – ez is egy adalék Ézsauról... Azonban a dolgok egyáltalán nem úgy alakulnak, ahogyan azt Rebeka tervezi vagy gondolja...

Újszövetségi igeszakasz: 1Kor 16, 1-12

[1](#) Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem. [2](#) A hét első napján mindegyikötök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami tőle telik, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek. [3](#) Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy adományotokat elvigyék Jeruzsálembe. [4](#) Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, eljönnek velem együtt.

[5](#) Hozzatok pedig akkor megyek, ha átutaztam Makedónián. Mert Makedónián átutazom, [6](#) de nálatok talán ott is maradok, vagy át is telelek, hogy ti indítsatok útnak, ahova majd megyek. [7](#) Mert nem most, átutazóban akarlak meglátogatni titeket, hanem remélem, hogy egy ideig ott is maradok nálatok, ha az Úr megengedi. [8](#) Efezusban pünkösdig maradok, [9](#) mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok.

[10](#) Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én. [11](#) Senki se nézze le tehát, hanem indítsatok útnak békességgel, hogy eljöjjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt. [12](#) Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen nem akarta az Isten, hogy most elmenjen. De el fog menni, mihelyt alkalma lesz rá.

Kedves Testvéreim!

A korinthusi első levél befejező fejezetéhez értünk. A gyakorlati eligazítások közt az apostol először „a szentek javára folyó „gyűjtést” említi. A gyűjtés közösségvállalás és az összetartozás kifejezése, ami fölötté van a származásnak, sőt összefogja a zsidó és pogány származású keresztyéneket. Az adakozásban való részvétel pedig ebben az esetben kegyelem (2K 8,1-2: Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közlött. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük, jószívűségük gazdagságává növekedett.) A gyűjtés hosszabb ideig tartott, és érzékelhető, hogy az apostol számára nagyon fontos volt. A gyülekezet

által kijelölt megbízottak vinnék el az adományt Jeruzsálembe, ha úgy van, Pál személyesen is elmenne.

Fontosabb azonban az eligazítás, ami a gyűjtés helyi rendjére vonatkozik. Ne legyen kapkodás, ne jelentsen egyszerre nagy terhet ez a kiadás – ennek érdekében mondja, hogy *„a hét első napján“* (a vasárnap, az Úr napja értendő alatta), tegye ki-kí félre, amit oda szán, és amire tőle telik. Senkit nem akar erején felül megterhelni, ez egy önkéntes adomány. Nincs körülötte semmiféle „muzsikálás“, érzelmi hangolás vagy ráhatás. Ezt nagyon fontos meglátnunk. Amikor már ezzel találkozunk, talán magunk is gyanakvással kezeljük az ilyen lelki nyomást, szinte erőszakot. Isten népe között ennek nincs helye, ha az ige szerint akarnak eljárni.

Tervezett útjáról is ír az apostol. Vágyik arra, hogy hosszabb időt töltsön a gyülekezetben. Hiszen nemcsak úgy futólag ismeri őket – második missziói útja során másfél évig szolgált közöttük. Hányszor csak *„átutazóban“* intézünk el valakit, gyorsan, menet közben letudjuk – de aki igazán fontos, arra nem sajnálunk időt szánni. Így van az apostol a korinthusiakkal. *Deo volente – „ha az Úr megengedi“*, teszi hozzá. Ezt is megtanulhatjuk Páltól. Sokféle szolgálati területe és feladata van jelenleg is, erre utal az *„Efezusban pünkösdig maradok, mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok“*. Év eleje lehet, pünkösöd az aratás ünnepe, a tél pedig a hajózásra alkalmatlan időszak.

Nagy a missziói mező Pál előtt. Isten nyit kapukat, de megengedi a harcot is. Hiszen, ahol Ő munkálkodik, ott a Sátán is harcra száll. Nem mindegy, mi köti le a figyelmet: a nyitott kapu vagy az ellenfél. A legrosszabb változat, amikor a nyitott kapun az ellenség tolakszik be és tönkreteszi, amit lehet... ezért résen kell lenni. Az alkalmakkal pedig addig kell élni, amíg vannak (ld. Ézsau, aki lemaradt).

Végül munkatársai felől ír az apostol, kéri, hogy a velük való bánásmód méltó legyen az Úr szolgálóihoz. Timóteus ugyanúgy az Úr munkáját végzi, bánjanak is úgy vele. Hadd tartózkodhasson félelem nélkül közöttük. Ne nézzék le, pl. mert fiatal, kevésbé tapasztalt... hanem legyen rá gondjuk, és segítsék, hogy tudjon az apostolhoz csatlakozni. Pálnak Timóteushoz való szoros munkatársi kötődése legyen a kiindulópont a gyülekezet számára a hozzá való viszonyulásban, ha pl. nem is vennék figyelembe, hogy az Úr munkáját végzi.

Apollósról pedig az derül ki, hogy nem akarja Isten, vagy ő nem akar most menni (?), bár az apostol küldi. Az okot Pál nem említi, de elgondolkodtató lehet, mert Apollós az egyik kedvenc a korinthusi gyülekezetben, pártoskodás is alakult ki körülötte, voltak, akik közvetlen az ő követőinek vallották magukat... Pál bizonyos abban, hogy rendeződik az, ami miatt ez az út most nem tud megvalósulni. Nagyon fontos a szolgálatban ez az optimizmus, vagy biblikus kifejezéssel: reménység.